

இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில் புறக்கூறுகள்

முனைவர் சா. தேவநேசம் மேபல்

இணைப் பேராசிரியர்
சாராள் தக்கர் கல்லூரி, திருநெல்வேலி

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இரட்சணிய யாத்திரிக முன்னுரையில் எச்.ஏ. கிருஷ்ணபிள்ளை, “பெருமானின் திவ்விய காருணியச் செயல்களைச் சிந்திக்கவும், செந்தமிழ்க் கவிமாலை சாற்றி அவரது திருவடிகளைத் துதிக்கவும் வேண்டுமென்கிற வாஞ்சையையும், என் மனத்தில் அமுத்திய இரட்சணிய சரிதத்தை என் சுதேசிகளான முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய உத்தமக் கவிகட்குப் பணிவாய் வற்புறுத்திக் காட்டவும்” எழுதியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். எனவே அவர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் கம்பரின் அடிச்சுவட்டிலும், அவர்கள் மனங்கொள்ளும் விதத்தில் பல சூழலுக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கும், தமிழ்ச் சமய இலக்கிய, இலக்கண மரபுகளுக்கு ஏற்பவும் அமைத்துப் பாடியுள்ளார். சிறப்பாகத் தமிழ்ப் பக்தி மரபுகளேற்பு காப்பியத்தில் பல இடங்களில் தேவாரப் பாடல்கள் பலவற்றைக் கல் நெஞ்சைக் கரைக்கும் வகையில் பாடியுள்ளார். தமிழ்ச் சமயச் சொற்கள் பலவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். எனவே தமிழ் இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்ட புறக்கூறுகள் இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில் இடம் பெறுவதை விளக்குவதாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

மலர்: 11

சிறப்பிதழ்: 2

மாதம்: ஜூலை

வருடம்: 2023

P-ISSN: 2321-788X

E-ISSN: 2582-0397

DOI:

<https://doi.org/10.34293/sijash.v11iS2i2-July.6489>

org/10.34293/sijash.v11iS2i2-July.6489

முன்னுரை

ஜான் பனியன் என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட “திருப்பயணியின் முன்னேற்றம்” (The Pilgrim’s Progress) என்ற நூலின் வழிநூல் இரட்சணிய யாத்திரிகம். இது கிறித்தவக் கம்பன் எச்.ஏ.கிருஷ்ணபிள்ளையால் கி.பி.1894 ஆம் ஆண்டு தமிழில் எழுதப்பட்டது. ஆங்கில மொழிக்கதையை மூலமாகக் கொண்ட இரட்சணிய யாத்திரிகத்தைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு ஏற்றக் காப்பியமாகப் படைக்கிறார் கிருஷ்ணபிள்ளை. இராமாயணத்தின் போக்கையும் செய்யுள் நடையையும் பின்பற்றிப் படைக்கப்பட்ட இந்த நூலில் தமிழ் இலக்கணங்களில் குறிப்பிடப்படும் புறத்துறைகள் பலவும் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றை இந்தக் கட்டுரை ஆராய்கிறது.

புறத்துறைகள்

தமிழின் தொன்மையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் அகம், புறத்துக்கான இலக்கணங்களை வரையறுக்கின்றது. இதில் புறவாழ்க்கைப் பாங்கு ஏழு திணைகளாகவும் பல துறைகளாகவும் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பன்னிரண்டு புறத்திணைகளையும் அவற்றின் துறைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. திவாகர நிகண்டு புறப்பொருளின் திணைகள் கூறும் செய்திகளை எளிமைப்படுத்திக் காட்டுகின்றது.

தும்பை

இரு பெரும் வேந்தர்கள் தும்பைப்பு அணிந்து போர் புரிவதைக் குறிப்பிடுகிறது தும்பைத்திணை. இதற்கு,

“செங்களத்து மறம்கருதிப்

பைந்தும்பை தலைமலைந்தன்று”

(தும்பை 1)

என்று விளக்கம் தருகிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. தமிழ் இலக்கிய இலக்கண மரபுகளை அப்படியே பின்பற்றியுள்ள கிருஷ்ணபிள்ளை தும்பைப் போரினைத் தம் காப்பியத்தில் பதிவு செய்துள்ளார்.

காப்பியத் தலைவனான கிறித்தவன் முக்தி வழியில் பயணத்தை மேற்கொள்கிறான். அந்தப் பாதையில் பல துன்பங்கள், போராட்டங்கள், எதிர்ப்புகள், பாடுகளை எதிர்கொண்டு இறுதியில் மோட்சத்தைச் சென்று அடைவதைக் கூறுவதே காப்பியக்கதை. அவன் செல்லும் வழியில் அழிம்பன் என்னும் அரக்கனைச் சந்திக்க நேரிடுகிறது. அவனது தோற்றத்தை,

“பேயும் அஞ்சுறு பெரும்பேய் முகத்தினன்
காயெரி பங்கியன் கருத்து உறுங்கொடு
வாயினன் வக்கிர தந்தன் வன்கணன்
தீயெழு புகையென உயிர்க்குந் தீயவன்”

(3:2:5)

என்று வருணிக்கிறார். அழிம்பன் கிறித்தவனை அவன் தப்பி வந்த நாச தேசத்திற்கு மீண்டும் செல்ல வற்புறுத்து கின்றான். “எனக்கு மகிழ்வு தந்து என்னை ஈடேற்றிய இறைவனின் நட்பை விட்டுப் பிரிக்க முயல்கிறாய் அது முடியாது” என்று மறுக்கிறான். இருவருக்கும் சொற்போர் நடக்கிறது. இறுதியில் போருக்குத் தயாராகின்றனர். அந்தப் போரில்,

“ஆத்தம விசாரியும் அருட்கடவுள் வேந்தன்
மார்த்தகையசேவடி மனத்திடை இருத்தித்
தீந்தொழில் அரக்கன் உயிர் சிந்தஅதிர்
தும்பைப்

புந்தொடை புனைந்துஅமர் புரிந்திடுவ
தானான்” (3:2:61)

என்று தும்பைப்பு அணிந்தான் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டித் தமிழ் மரபை நினைவூட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

வாகை

வாகையைச் சூடி வெற்றியைக் கொண்டாடுவது பழந்தமிழர் மரபு. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையின் எட்டாவது பகுதி வாகை. இதற்கு,

“இலைபுனை வாகைசூடி இகல் மலைந்து
அலைகடல்தானை அரசு அட்டு ஆர்த்தன்று”

(வாகை. 1)

என்பதாக வரையறை செய்கிறது. தொல்காப்பியம்,

“வாதை தானே பாலையது புறனே
தாவில் கொள்கை தத்தம் கூற்றைப்
பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப”

(புறத்.15)

என்னும் நூற்பாவில் எடுத்துரைக்கின்றது. அழிம்பனுக்கும் கிறித்தவனுக்கும் இடையே கடுமையான போர் நிகழ்கிறது. அழிம்பன் எய்த அம்புகளைக் கிறித்தவன் அழித்து விசுவாசமாகிய கேடகத்தால் அதனைப் பொடிப்பொடியாகத் தகர்க்கிறான். இறுதியில் கிறித்தவன் வெற்றி பெறுகிறான். வெற்றி சூடி மகிழ்கிறான். இதனை,

“வென்றிகொள் மானத வெஞ்சிலை
வாகை மிலைந்தேற்றி
நன்றறி வேதியன்நாண் ஒலி காட்டினான்
அவையெஞ்சு” (3:2:71)

என்னும் வரிகளில் எடுத்தியம்புகிறார்.

பாடாண்

ஒருவனின் புகழ், ஆற்றல், ஈகை, அளி ஆகிய நற்பண்புகளைப் போற்றுவதல்

பாடாண் திணை. புறநானூற்றில் பல பாடல்கள் பாடாண் திணையாக அமைந்துள்ளன. அரசனுடைய புகழையும் வலிமையையும் தனக்கென்று வைத்துக் கொள்ளாது பிறர்க்கு ஈயும் வள்ளல் தன்மையையும் அருளுடைமையையும் ஆராய்ந்து கூறுவது பாடாண் என இலக்கணம் வகுக்கிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில் பல வீரர்கள், மன்னர்களின் வீரம் பேசப்படுகிறது. விவிலியத்தில் இடம் பெறும் இஸ்ரவேல் மக்களின் வீரன் கிதியோன், சிம்சோன், சாலமோன் மன்னன், தாவீது மன்னன், இறையடியவர் ஜோபு போன்றோரின் ஒழுகலாறுகள் ஆங்காங்கே இடம் பெறுகின்றன. சிம்சோன் கழுதையின் பச்சைத் தாடை எலும்பைக் கொண்டு பகைவர்களை வென்ற அவனது வீரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“என் திசா முகத்து இசைபெற்ற சாலமோன்”

(4:2:49)

என்னும் வரிசாலமோனின் புகழைப் பறைசாற்றுகின்றது.

செவியறிவுறாஉ

தொல்காப்பியர் காலத்தில் செவியில் அறிவுறுத்தல் என்னும் பொருளில் வந்த செவியுறை என்பது பிற்காலத்தில் செவியறிவுறாஉ என வழங்கலாயிற்று. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஒரு துறையாக இதனைத் தருகின்றது. அறவோர் மற்றவர்களுக்கு நல்ல நெறிகளைக் கற்பித்து அவற்றின் வழி நடக்க அறிவுறுத்துவர். இவ்வாறு செய்யும் செயல் செவியறிவுறுத்தல் ஆகும்.

“மறந்திரி வில்லா மன்பெருஞ் சூழ்ச்சி
ஆறந்தெரி கோலாற் கறிய வுரைத்தன்று”

(பாடாண் 30)

என இலக்கணம் வகுக்கிறது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை. புறநானூற்றில் அரசனுக்குச் செவியறிவுறுத்தும் துறைப் பாடல்கள் பல இடம்பெறுகின்றன.

இரட்சணிய யாத்திரிகத்தில் மீட்பு வழியில் சென்று கொண்டிருந்த கிறித்தவன் அங்கு வந்து சேர்ந்த மாயசாலகன், மாய வேடன் என்பவர்களிடம்,

“மறங்குலா மனத்தீரினனே திரும்புமின்
மரபின் ஞானத்
திறங்குலா மநுமானத்தின் நிரவியங்
கொண்மின்” (1:17:33)

என்று அறிவுறுத்துகின்றான்.

மற்றொரு இடத்தில் இந்தச் செவியறிவுறாஉ சற்று வேறுபட்டு வருகின்றது. காப்பியத் தலைவனான கிறித்தவனும் நிதானி என்பவனும் மாயாபுரி என்னும் நாசதேசத்தில் நற்செய்தியை எடுத்துரைத்த காரணத்தினால் துன்பப்படுத்தப்படுகின்றனர். இறுதியில் அந்நகர மக்கள் நிதானியைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துகின்றனர். இதனைக் கண்டு கொண்டிருந்தவர்களுள் ஒருவன் நம்பிக்கை. அவனது மனம் அவனை வதைக்கலாயிற்று. எனவே அவன் தன் மனச்சான்றினைத் தன் எதிர் நிறுத்தி, “நீ எனக்கு அறிவு புகட்டுவாயாக” என்று கேட்கிறான். அவனது மனச்சாட்சி அவனை நோக்கி,

“எம்பி யாம் இருவேம் அலம் ஒன்றுபட்டு
என்றும்

இம்பர் மெய்ப்புருடார்த்துவம் இயற்றுவம்
என்னில்

உம்பர் உற்றழி யாநலம் உண்ணுவம் ஓர்தி”

(4:1:9)

என்று அறிவுரை கூறுவதாக அமைகிறது. பிறர் அறிவுறுத்தாமல் அவனது மனச் சாட்சியே அறிவுரை கூறுவதில் இது புறப்பொருள் கூறும் துறையிலிருந்து சற்று வேறுபடுகிறது.

ஆற்றுப்படை

ஆற்றுப்படை என்றால் ஆற்றுப்படுத்துவது, நெறிப்படுத்துவது அல்லது வழிப்படுத்துவது என்று பொருள். தொல்காப்பியம் ஆற்றுப்படை நூலுக்கு இலக்கணம் தருகிறது. வள்ளல் ஒருவரிடம்

தன் வறுமையைப் போக்கி வந்த ஒருவன் தன்னைப் போல வறுமையில் வாழும் ஒருவனை அந்த வள்ளலிடம் வழிகாட்டுவது ஆற்றுப்படை என்று வரையறுக்கிறது.

செல்ல வேண்டிய இடத்திற்கு வழி தெரியாத ஒருவனுக்குச் செல்லும் வழியை நெறிப்படுத்துவதும் ஆற்றுப்படையே. பாவத்தில் அல்லலுறும் ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டு வீடுபேற்றினை அடையவேண்டும் என்பதே இரட்சணிய யாத்திரிகத்தின் உள்ளீடாகும். ஆனால் வீடுபேற்றை அடையும் வழி தெரியாமல் அலைந்து திரிகின்றவர்கள் அநேகர். அவர்களுக்கு நேரான வழிகாட்டும் உண்மையான நெறியாளராக சவிசேசன் என்னும் பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் வழிகாட்டும் இயல்பு சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்படும் ஆற்றுப்படையுடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. அன்பும், அருளும், அறனும் பெற விழையும் நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படையை நினைவுட்கிறது.

காப்பியத் தலைவனான கிறித்தவனை இந்தச் சவிசேசன் மூன்று நிலைகளில் வந்து ஆற்றுப்படுத்துகின்றான். காப்பியத் தலைவன் தன் பாவத்தின் சுமையால் வருந்தி தான் வாழும் நாச தேசத்திலிருந்து தப்பிப் பேரின்ப நாட்டிற்குச் செல்ல விழைந்து பயணிக்கின்றான். ஆனால் மோட்சம் செல்ல வழி தெரியாமல் பைத்தியக்காரனைப் போலப் புலம்புகின்றான். அந்த நேரத்தில் சவிசேசன் அவனை வழிப்படுத்தும் ஒரு குருவாக அமைகின்றான். அவன் செல்லக்கூடிய இடுக்கமான வழியை அடையாளங்காட்டுகிறான்.

“எட்டிநீ நடந்துசென்று இடுக்க வாயிலைக் கிட்டி உன் கரங்கொடு கிளர் கபாடத்தை தட்டுதி உனக்கு அறிதக்க யாவையும் உள்தெளிவுற அவண் உரைக்கல் ஆகுமால்”

(1:9:172)

என்று ஆற்றுப்படுத்தும் சவிசேசன் வழி தவறினால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் கூறி எச்சரித்து அனுப்புகின்றான்.

வீடுபேற்றை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்த கிறித்தவன் வழியில் சந்தித்த இலௌகீகன் என்பவனின் வஞ்சக வார்த்தையை நம்பி சவிசேசன் சொன்ன வழியிலிருந்து விலகிச் செல்கிறான். அங்கொரு மலை அவன் தலைமீது விழுவதற்குத் தயாராக இருந்ததைக் கண்டு கலங்கித் தவிக்கும் வேளையில் மீண்டும் சவிசேசன் அங்கு வருகின்றான். வேதத்தின் வழியை விட்டு விலகியதற்காகக் கடிந்து கொள்கின்றான். “வருந்திப் பாரம் சுமக்கின்ற மக்களே நீங்கள் மனம் திருந்தி என்னிடம் சேர்ந்தால் உங்கள் பாவம் நீக்கி பரலோகில் என்றென்றும் வாழும் வாழ்வை அருள்வேன் என்ற இறைவனின் வாக்கை எடுத்துரைத்து,

“மற்று மின்ன நல்வாக்கு வகுத்துரைத்து உற்று நோக்கி ஒளிர்கடை வாயிலை முற்றி நின்று முறையிடுவாய் எனில் குற்றம் யாவும் பொறுப்பாநம் கொற்றவன்”

(1:12:88)

என்று அவனைத் தேற்றி, மீண்டும் நேர்வழியில் ஆற்றுப்படுத்துகின்றான்.

சவிசேசன் காட்டிய வழியில் இறைவனின் திருநகரை நோக்கிப் பயணம் செய்தவன் வழியில் அழிம்பன் என்பவனுடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்றும் நிதானியுடன் நட்பு கொண்டும் செல்கிறான். நிதானியும் கிறித்தவனும் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு முன்னேறிச் செல்லும் வேளையில் மீண்டும் சவிசேசனைச் சந்திக்கின்றனர். வழியில் எதிர்கொண்ட போராட்டங்கள் வெற்றி பெற்ற விதம் அனைத்தையும் அறிந்த குருவாகிய சவிசேசன் தெளிவான பாதையில் மனவுறுதியோடு செல்வதை அறிந்து அகமகிழ்கின்றான். எனினும் இன்னும் கடக்க வேண்டிய பாதை கேடு நிறைந்தது. ஆனால் பலவீனத்தைக் கருதாமல் வேதநெறியில் நடந்து இறைவன் அருளின் பலத்தையே நம்பிச் செல்வோர்க்குத் தீமை ஏற்படினும் இறுதியில் வீடுபேற்றினை

அடையலாம் என்று அறிவுறுத்தி மீண்டும் ஆற்றுப்படுத்துகிறான். இவ்வாறு ஆற்றுப்படுத்தும் பகுதிகளைப் பல இடங்களில் காண முடிகிறது.

கையறுநிலை

கையறுநிலை என்பது கையற்றுப் போன்றதொரு சூழலில் பாடப்படுவது. பெரும்பாலும் நெருங்கிய ஒருவரின் மரணத்தின்போது பாடப்படுவது இது. நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் இடம்பெறும் ஒப்பாரிப் பாடலோடு ஒப்புநோக்கத் தக்கது. தொல்காப்பியம் இதனை விளக்கும்போது,
“ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்”
(தொல். புறத். 77)

என்று வரையறுக்கிறது.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பொது வியலில் ஆறு துறைகள் கையறு நிலைத் துறைக்குரியவை. நான்கு பாடல்கள் மன்னன் மறைவுக்கு வருந்திப் பாடுவது. ஒரு பாடல் இளமை கழிந்தமையை எண்ணி வருந்துவது. மற்றொரு பாடல் மன்னன் தனது மனைவியின் மரணத்தில் பாடுவது. கரந்தைத் திணையில் தன் தலைவனின் இறப்பால் செய்வதறியாது திகைத்த பாணனின் கையறுநிலை கூறப்படுகிறது.

புறநானூற்றில் மொத்தம் 41 கையறுநிலைப் பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றுள்,
“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில் எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர் கொளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவில் வென்றி எறிமுரசின் வேந்தர் எம் குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே”
(புறம் 12)

என்று பாடும் பாடல் புகழ்மிக்கது. அதைப் போல நேரு மறைந்தபோது கண்ணதாசன் பாடிய கையறுநிலைப் பாடல் கற்போர் நினைவை விட்டு நீங்காது.

காப்பியத் தலைவன் கிறித்தவன் தனது நண்பன் நிதானியின் மரணத்திற்குப்

பிறகு அங்கிருந்து தப்பி முக்தி வழியில் நடக்கின்றான். தனது நண்பன் இறைவன் திருவடியை அடைந்திருப்பான் என்ற முழு நம்பிக்கையில் அவன் பெரிதாகக் கதறவில்லை எனினும் அவனை நினைத்து வருந்துகிறான்.

“தன்துணைப் பிரிவால் அகம் தளர்ந்தனன் சதுரன்” (4:2:2)
 என்றும்,

“அழுவன் இன்னுமோர் வழித்துணை அமையுங் கொல் என்னா” (4:2:5)
 என்றும் புலம்புகிறான். அதைப் போல இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்வியலை எடுத்துக் கூறும் இரட்சணிய சரிதப் படலத்தில் கிறிஸ்து சிலுவையில் அறையப்பட்டு மரித்த வேளையில் அவரது நண்பர்கள், அன்பர்கள் அனைவரின் மன ஓட்டத்தை,

“கிழிபடும் இதயத்துக் கெழீஇய நண்பினர் வழிபடு கலிலெய மாதர் மற்று உளார் விழிபுனல் சொரிதர வெதும்பிச் சேய்மையில் கழிதுயரொடு மனம் கவன்று நின்றனர்”
(2:2:394)

என்னும் வரிகளைக் கையறுநிலையாக எடுத்தியம்புகிறார்.

கடவுள் வாழ்த்து

கடவுளை வாழ்த்தி எல்லாவற்றையும் தொடங்குவது தமிழரின் போற்றத்தக்க மரபு. நூல் படைக்கும்போதும், பல இன்பமான துன்பமான வேளைகளிலும் அந்த மரபு தொடர்வதுண்டு. இதனை ஒரு துறையாகப் பதிவு செய்கிறது பாடாண் திணை.

எச். ஏ. கிருகணபிள்ளை தன்னைத் தடுத்தாட் கொண்ட இறைவனை வாழ்த்து கிறார். அவரது பண்புநலனைப் பகர்கிறார். இறைவனைத் தவிர வேறு யாரும் தஞ்சம் இல்லை என்று சரணாகதி அடைகின்றார்.

“சத்தாய் நிகளமாய் ஒருசாமியமும் இலதாய்ச் சித்தாய் ஆனந்தமாய்த் திகழ்கின்ற திரித்துவமே எத்தால் நாயடியேன் கடைத்தேறுவன் என்பவம் தீர்ந்து

**அத்தா உன்னையல்லால் எனக்கார்
துணை யாருறவே” (1: 19: தே.1)**
என்று கடவுளை வாழ்த்துகின்றார்.

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கண புறக்கூறுகள் பலவற்றையும் தமிழ்க் கிறித்தவ இலக்கியம் தனக்குரியதாகக் கொண்டமை இதன் மூலம் தெளிவிற்குரியதாகின்றது. கிறித்தவ சமயம் தமிழ் கூறு நல்லுலகிற்கும் உரித்தாதல் வேண்டும் என்ற உணர்வே

இதற்குரியதாயுள்ளது என்ற உண்மையும் புலனாகிறது. இக்கட்டுரை தனது அளவின் எல்லை கருதி சில புறக்கூறுகளை மட்டும் எடுத்துக்காட்டுவதாய் நிறைவுறுகிறது.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. இரட்சணிய யாத்திரிகம்
2. தொல்காப்பியம்
3. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
4. புறநானூறு